

Arrest

nr. 196 287 van 7 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Tadzjiek te zijn. U bent afkomstig van Agherkhan (district Paghman, provincie Kabul). U kent uw geboortedatum niet maar verklaart achttien jaar oud te zijn. U ging naar school tot de 9de graad, tot een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. Na het verlaten van de school oefende u geen echt beroep uit, maar werkte u af en toe op jullie eigen velden. U woonde in uw dorp samen met uw ouders, drie broers en twee zussen.

Uw vader was tewerkgesteld bij het National Directorate of Security (NDS) van Afghanistan. Hij onderzocht de aanslag op het districtshuis van Paghman. Zeven of acht dagen later arresteerden hij en zijn collega's vier mensen in de madrassa in Khoga Mosafer. Na de arrestaties werd een collega van uw vader vermoord. Uw vader ontving een dreigbrief en vervolgens gebeurden er twee of drie aanslagen op hem. Daarna verdween uw vader en twee dagen later verdween ook uw jongere broer R. (...). U informeerde bij de collega's van uw vader bij NDS maar zij konden u niet helpen en brachten u steeds terug naar huis. Enkele dagen later had de Taliban door dat u naar uw vader op zoek was en werd er thuis aangeklopt. Ze vroegen aan uw moeder waar u was. U kon ondertussen ontsnappen via het dak van uw huis. U ging naar uw oom aan moederszijde. De volgende dag besprak uw oom samen met uw moeder uw vlucht. Hij bracht u naar een kelder waar u twintig tot vijftwintig dagen hebt doorgebracht. Dit alles speelde zich af in de achtste en negende maand van 1394 (komt overeen met midden oktober tot midden december 2015 in de Westerse kalender). Vervolgens verliet u Afghanistan en via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, u onbekende landen en Duitsland kwam u in België aan. U was een maand onderweg. Op 16 december 2015 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ongeveer vier maanden geleden vernam u via uw moeder dat het lichaam van uw vader en uw broer in stukken in een zak werd afgezet aan jullie huis.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban gevisieerd wordt. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw taskara en die van uw vader voor, een document over de opleiding die uw vader volgde voor NDS, een aanbevelingsbrief van NDS, een dreigbrief alsook de enveloppe waarin deze documenten aan u werden bezorgd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens de inleiding op uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, het onderzoek dat plaats vond op 26 januari 2016 en waarvan de beslissing u werd betekend door de dienst Voogdij stelt dat u ouder dan 18 jaar bent. Dat u op 30 april 1999 zou zijn geboren, blijkt na medisch onderzoek onmogelijk. Uw leeftijd wordt meer dan drie jaar hoger geschat, met geboortedatum op 1 januari 1996. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Over de tewerkstelling van uw vader kan u enkel vage, onduidelijke en stereotiepe verklaringen afleggen. Gevraagd naar het beroep van uw vader, zegt u dat hij een bediende was van NDS. U weet alleen dat hij voor zijn land werkte, over de details weet u niets (CGVS, p.7). Iets later zegt u nog eens dat u niets weet over zijn werk (CGVS, p.11). U voert aan dat het ging om een geheime tewerkstelling, maar dit argument weet niet te overtuigen. U bent de oudste zoon in het gezin, waardoor het eerder ongeloofwaardig is dat uw vader nooit over zijn tewerkstelling met u sprak. Bovendien komt de NDS ook geregeld in het nieuws in Afghanistan wanneer zij successen boeken. U weet enkel dat hij voor NDS werkte door zijn wapen en een kaart die hij met zich meedroeg. U kan deze kaart enkel op een hele algemene wijze beschrijven. Zijn naam, familienaam, functie en foto zouden er op vermeld staan (CGVS, p.7).

Als functie die op die kaart staat, vermeldt u turan jegran (CGVS, p.7). Op te merken valt dat deze militaire functie niet bestaat op de manier die u vermeldt. Turan staat voor kapitein en jegran staat voor majoor. De functie kapitein-majoor komt in deze combinatie niet voor. Een overzicht van alle militaire rangen werd toegevoegd aan het administratief dossier. Wanneer u later nog eens bevestigt dat zijn graad effectief turan jegran is (CGVS, p.19), wordt u ermee geconfronteerd dat deze graad niet bestaat en dat het twee verschillende rangen zijn. U antwoordt dat u het niet weet en dat u zelf niet werkte voor de overheid (CGVS, p.20). Dat u zelfs niet duidelijk bent over de rang die uw vader in het leger

bekleedde, terwijl u hem nooit een andere job hebt zien uitoefenen, mag toch enige verbazing wekken. Voorts weet u ook niet of de NDS een specifiek symbool heeft. Het werd u tweemaal gevraagd, maar u antwoordt telkens naast de vraag en antwoordt dat je de kaart niet kan namaken en dat er een stempel opstaat (CGVS, p.7-8). Het is opmerkelijk dat u het symbool van NDS niet kan omschrijven. Het betreft een cirkel met een zwaard met vleugels in en staat bovendien duidelijk afgebeeld op de documenten in verband met de tewerkstelling van uw vader die u zelf voorlegt.

Ook over de plaatsen van tewerkstelling van uw vader bent u vaag. Eerst zou hij tewerkgesteld geweest zijn in Zabul, maar u weet niet waar en wanneer hij daar zou hebben gewerkt (CGVS, p.8). Ook over zijn uniform legt u zeer onduidelijke verklaringen af. Gevraagd welk uniform hij droeg, antwoordt u dat dit het uniform van NDS is. Meer specifiek gevraagd naar de kleur van dit uniform, antwoordt u dat het "misschien" groen, donkergroen en bruin was. Gevraagd of het nu groen of bruin is, duidt u tegelijkertijd uw groene t-shirt aan en zegt u dat u de kleur groen niet genoemd heeft. Vervolgens zegt u dat het de kleur naswari, opiumgroen zou hebben (CGVS, p.8). Ook over de tijdstippen wanneer uw vader aanwezig was op zijn werk in Kabul bent u onduidelijk, zelfs na pogingen van de tolk en het CGVS om verduidelijking te vragen. U zegt dat u hij elke dag ging en 's avonds naar huis kwam. Tegelijkertijd zou hij daar twee tot drie nachten blijven en dan de volgende dag naar huis komen (CGVS, p.9). Dat u zo weinig en zo'n onduidelijke informatie aanlevert over de jobs die uw vader zijn hele leven heeft uitgeoefend bij NDS, doet sterk twifelen aan deze beweerde tewerkstelling. Ook over de vervolgingsfeiten levert u bijzonder weinig informatie aan. U zegt meerdere keren dat alle informatie op het nieuws op televisie kan worden gezien, maar levert zelf geen enkel document of videofragment hierover aan, hoewel dit wel van u kan verwacht worden (CGVS, p.13, 14 en 16). U heeft het eerst over een zelfmoordaanslag aan de binnendeuren van het districtshuis van Paghman. U weet niet wanneer het gebeurd is, u kan enkel vertellen dat er zes of zeven mensen om het leven kwamen en dat het gebouw vernield werd. De Taliban zou de aanslag hebben opgeëist (CGVS, p.12). Er is inderdaad informatie terug te vinden via online nieuwsbronnen over een aanslag op het districtscentrum van Paghman (informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier). Daaruit blijkt dat deze aanslag gebeurd is midden september 2015. Bovendien zou het hier gaan om een zelfmoordaanslag met een auto gecombineerd met een raketinslag, informatie die u allemaal onvermeld laat.

Zeven of acht dagen later zouden uw vader en zijn collega's vier mensen gearresteerd hebben in de madrassa van Khoga Mosafer, de regio waar u woonde. Weer kan u niet veel informatie aanleveren over wat er juist gebeurd is. Meer nog, u weet zelfs niet of de aanslag op het districtshuis en de arrestaties met elkaar gelinkt zijn (CGVS, p.21). U weet ook niet zeker of het hier leden van Taliban of Daesh waren die gearresteerd werden (CGVS, p.10). Later houdt u het erop dat het ging om mensen van Daesh. U weet ook niet waarom ze zijn gearresteerd (CGVS, p.13). Het CGVS merkt op dat ook over deze arrestatie informatie terug te vinden is via online nieuwsbronnen (informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier). In deze artikels is duidelijk de reden van hun arrestatie te lezen. De arrestanten waren van plan een bom te plaatsen onder een brug in het dorp Zarskakh in het district Paghman. Dat u dit niet weet, is merkwaardig. Het meest opmerkelijke is echter dat deze arrestaties eind november 2015 blijken te zijn gebeurd, dus meer dan twee maanden later en zeker meer dan de zeven of acht dagen na de aanslag op het districtscentrum van Paghman die u vermeldt. Nog opmerkelijker is dat u rekening houdende met het feit dat u een maand onderweg bent geweest en op 16 december 2015 een asielaanvraag deed in België, op het moment van de arrestaties Afghanistan al reeds verlaten had. U verklaart Afghanistan te hebben verlaten in de zevende of achtste maand 1394 (dit komt overeen met de periode midden september - midden november 2015), wat dus zou inhouden dat u Afghanistan zou verlaten hebben vooraleer deze gebeurtenissen zich hebben afgespeeld. In geen enkel artikel is trouwens de naam of het gezicht van uw vader te herkennen, zoals u zelf beweert (CGVS, p.13). Het is overigens opvallend dat uw vader herkenbaar en met naam op televisie zou komen indien zijn werk, zoals u zelf zegt (CGVS, p.13), zo geheim was.

Ook over de collega die vermoord zou zijn weet u weinig informatie aan te dragen. U kent zijn naam niet en de omstandigheden waarin hij om het leven kwam, omschrijft u zeer vaag. U houdt het op een persoon die op de collega heeft gevuurd en vervolgens werd hij gedood (CGVS, p.14). Ook de verdwijning van uw vader en broer, toch twee gebeurtenissen die een bijzonder zware impact op uw leven moeten hebben gehad, kan u enkel beschrijven in zeer vage bewoordingen. Van uw vader zegt u dat hij zeven tot acht dagen na de arrestaties verdween. Over de omstandigheden heeft u geen informatie (CGVS, p.14). Twee dagen na de verdwijning van uw vader verdwijnt ook uw jongere broer R. (...). Ook over zijn verdwijning weet u niets, u verklaart dat hij misschien op straat was (CGVS, p.15).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat er ook nog enkele opvallende tegenstrijdigheden zijn met de verklaringen die u aflegde bij DVZ (vragenlijst van 20 juli 2016, vraag 3.5) en met uw verklaringen zoals opgetekend op de fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV). Zo spreekt u bij DVZ van een dreigbrief die uw vader ontving en twee à drie aanslagen die op hem werden gepleegd. Ook op de fiche NBMV vermeldt u dreigementen voor de verdwijning van uw broer en vader als motief voor

immigratie. Op het CGVS laat u dit eerst onvermeld in uw asielrelaas. Het is pas wanneer er expliciet wordt gevraagd of u bedreigingen ontving, dat u begint over de dreigbrief die uw vader kreeg (CGVS, p.16-17). U verklaart dat uw moeder deze heeft gevonden, maar u weet niet eens te zeggen of de dreigbrief voor of na de verdwijning van uw vader is aangekomen. Er wordt dan aangehaald dat u in het gehoor bij DVZ heeft gesproken over twee à drie aanvallen op het leven van uw vader. U kan zich ook nu tijdens het gehoor niet herinneren of het om twee dan wel om drie aanvallen gaat (CGVS, p.17). Gevraagd of de dreigbrief dan aankwam voor de aanvallen op uw vader, zegt u dat het mogelijk is (CGVS, p.18). Dat u de dreigbrief niet exact in de tijd kan plaatsen is nog enigszins te begrijpen, maar dat u niet kan zeggen of deze aankwam voor of na de verdwijning van uw vader of voor of na de aanvallen tegen uw vader, mag toch verbazing wekken. Geconfronteerd met uw vage verklaringen en tijdsaanduidingen, weet u louter te zeggen dat uw geheugen nu "niet kalm" is (CGVS, p.18).

Voorts dient te worden gewezen op de zeer opmerkelijke vaststelling dat u bij de DVZ helemaal niet hebt gesproken over de Taliban die specifiek naar u op zoek zouden zijn. Hiermee geconfronteerd zegt u dat ze het bij DVZ niet hebben gevraagd (CGVS, p.19). Dit argument weet niet te overtuigen. Bij DVZ heeft u verklaard na de verdwijning van uw vader en broer te zijn gevlucht. U heeft helemaal niets vermeld over de Taliban die naar u op zoek was en al helemaal niet over de Taliban die een bezoek bracht aan jullie huis (CGVS, p.10). Dit is onbegrijpelijk aangezien dit voor u de eigenlijke aanleiding zou zijn geweest om Afghanistan te verlaten.

Ook over het verdere verloop van uw asielrelaas legt u zeer onduidelijke verklaringen af. Uw vader en broer blijken vier maanden geleden dood te zijn teruggebracht naar jullie huis. Hun lichamen werden in stukken gesneden en in een zak gestopt en vervolgens afgezet aan jullie huis, zo beweert u (CGVS, p.16). U levert van hun overlijden echter ook geen enkel bewijsstuk aan. Of de Taliban nog naar u is komen informeren, weet u bovendien niet te zeggen. Er wordt u expliciet gevraagd of uw familie nog bedreigingen heeft ontvangen, maar u begint over jongens uit het dorp die naar u komen informeren (CGVS, p.20). Wanneer u uw moeder hoort, zegt ze blijkbaar dat er niets is gebeurd (CGVS, p.21). Het is niet aannemelijk dat uw moeder dergelijke gruwelijke details over de zogezegde dood van uw broer en vader zou communiceren maar eventuele bedreigingen aan uw adres onvermeld zou laten.

Gezien uw verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Gezien uw asielrelaas als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Gezien uw taskara uw ongeloofwaardig bevonden minderjarigheid dient te bevestigen, kan er geen enkele waarde aan worden gehecht. De twee documenten in verband met de beweerde tewerkstelling van uw vader bewijzen op geen enkele manier de problemen die uw familie daardoor zou hebben ondervonden. Bovendien zijn de documenten bijna tien jaar oud en kunnen zij dus bezwaarlijk aantonen dat hij recent voor het NDS actief was. Het CGVS merkt trouwens op dat uw vader er zelfs niet in uniform op te zien is. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Dit argument geldt ook voor de dreigbrief die u neerlegt. Bijgevolg is de bewijswaarde van de documenten die u voorlegt bijzonder relatief. Voorts bewijst u ook op geen enkele manier een band te hebben met de man die op de documenten van NDS wordt vermeld en afgebeeld en waarvan u beweert dat hij uw vader is. De taskara die deze persoon zou toebehoren, bewijst nog niet dat u zijn zoon bent. Wat dit betreft, dient te worden opgemerkt dat uw eigen taskara waarop de naam van deze persoon eveneens vermeld wordt, een ongeloofwaardig document is gebleken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke

Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflict gerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 en 13 EVRM, van artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen "48/2

t.e.m. 48/5", 57/7bis, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de algemene motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de Vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/002, p. 19-20). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat

de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. Wat vooreerst de bemerking van verzoekende partij betreft dat verwerende partij haar onvoldoende geconfronteerd heeft met de elementen die thans in de bestreden beslissing werden weerhouden, wijst de Raad verzoekende partij er evenwel op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is maar een administratieve. Er bestaat voor de commissaris-generaal geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekende partij niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Bovendien schrijft geen enkele rechtsregel voor dat de commissaris-generaal de asielzoeker op voorhand dient te confronteren met de informatie op grond waarvan hij voornemens is de bestreden beslissing te nemen.

2.2.6. Inzake het betoog van verzoekende partij dat uit het feit dat uit medisch onderzoek blijkt dat zij ouders is dan 18 jaar, met name drie jaar ouder, geenszins besloten kan worden dat zij moedwillig zich als minderjarige heeft opgegeven, waarbij verzoekende partij benadrukt dat zij te goeder trouw is en dat haar moeder haar bij haar vertrek uit Afghanistan vertelde dat zij 17 jaar oud zou worden, wijst de Raad er evenwel op dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog een concrete geboortedatum opgaf, zijnde 30 april 1999 (administratief dossier, stuk 12, verklaring DVZ, punt 4). Uit medisch onderzoek blijkt evenwel dat haar leeftijd meer dan drie jaar hoger wordt geschat, met geboortedatum op 1 januari 1996. Gezien zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde dat zij geboren is op 30 april 1999, komt haar bewering dat zij haar geboortedatum niet zou weten en dat zij zich slechts baseerde op hetgeen haar moeder haar vertelde toen zij Afghanistan verliet, met name dat zij 17 jaar zou worden (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 21/02/2017, p. 4) geenszins overtuigend over. De Raad treedt verwerende partij dan ook bij in de motivering dat de vaststelling dat verzoekende partij zich onterecht als minderjarige voordoet, haar algemene geloofwaardigheid ondermijnt. Verder bemerkt de Raad nog dat daar verzoekende partij niet als minderjarige kan worden beschouwd, de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind niet op haar kan worden toegepast.

2.2.7.1. Voorts oppert verzoekende partij dat zij gedetailleerd en consequent is geweest in haar verklaringen over het werk van haar vader bij het NDS. Verzoekende partij meent dat haar uitgebreide verklaringen over het profiel van haar vader op erg subjectieve wijze beoordeeld werden. Vervolgens citeert verzoekende partij uit het gehoorverslag teneinde aan te tonen dat zij wel degelijk belangrijke elementen in verband met het werk van haar vader kon verduidelijken. Verzoekende partij voert nog aan dat de vragen niet waren aangepast aan haar profiel, met name een zoon van een NDS-medewerker waarvan niet verwacht kan worden dat deze op de hoogte is van aspecten die enkel door de job-beoefenaar zelf gekend kunnen zijn. Zij heeft dan ook afdoende de tewerkstelling van haar vader aangetoond en verwijst in dit verband naar de *UNHCR Eligibility Guidelines* van 19 april 2016 waaruit blijkt dat haar vader een risicoprofiel heeft.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat van verzoekende partij verwacht kan worden dat zij overtuigende verklaringen kan afleggen over de jobs die haar vader zijn hele leven heeft uitgeoefend bij NDS. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt geenszins van haar verwacht dat zij over informatie zou beschikken die enkel personen werkzaam bij NDS kunnen weten. Het is geenszins onredelijk om van verzoekende partij te verwachten dat zij zou weten wat haar vader concreet deed bij NDS, welke rang haar vader in het leger bekleedde, hoe het symbool van NDS – dat bovendien duidelijk afgebeeld staat op de documenten in verband met de tewerkstelling van haar vader die zij zelf voorlegt – eruit ziet, waar haar vader tewerkgesteld was, hoe zijn uniform eruit zag en op welke tijdstippen haar vader aanwezig was op zijn werk in Kabul. De vage verklaringen van verzoekende partij over het werk van haar vader doen dan ook afbreuk aan de door haar beweerde tewerkstelling van haar vader bij NDS. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift elementen aanhaalt die zij wel wist over het werk van haar vader, bemerkt de Raad dat dit geen afbreuk doet aan voormelde flagrante onwetendheden over het werk van haar vader die haar bewering dat haar vader gewerkt zou hebben bij NDS ernstig ondergraven. Daar geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden profiel van haar vader, is haar verwijzing naar de *UNHCR Eligibility Guidelines* van 19 april 2016 waaruit blijkt dat personen werkzaam bij Afghaanse veiligheidsdiensten een risicoprofiel hebben niet dienstig.

2.2.8.1. Verder stelt verzoekende partij dat de door haar bijgebrachte documenten wel degelijk het profiel van haar vader aantonen. Doordat zij bovendien relevante informatie kon aanreiken met betrekking tot haar vader, heeft verzoekende partij tevens de band met haar vader aangetoond. Wat betreft haar *taskara*, merkt verzoekende partij dat het feit dat zij geen kennis heeft van haar juiste leeftijd niet impliceert dat de *taskara* daadwerkelijk vervalst zou zijn. Ten slotte verwijt verzoekende partij verwerende partij geen onderzoeksdaden te hebben gesteld naar de NDS-documenten die verzoekende partij bijbracht dit in weerwil van haar onderzoeksplicht.

2.2.8.2. De Raad bemerkt evenwel vooreerst dat uit wat voorafgaat is gebleken dat verzoekende partij geenszins de “relevante informatie” met betrekking tot haar vader kon aanreiken en dat zij voorts voorhiel geboren te zijn op 30 april 1999, terwijl uit medisch onderzoek blijkt dat haar leeftijd meer dan drie jaar hoger wordt geschat, met geboortedatum op 1 januari 1996. De Raad is dan ook van oordeel dat verwerende partij in verband met de door verzoekende partij bijgebrachte documenten terecht als volgt motiveert in de bestreden beslissing: *“De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Gezien uw taskara uw ongeloofwaardig bevonden minderjarigheid dient te bevestigen, kan er geen enkele waarde aan worden gehecht. De twee documenten in verband met de beweerde tewerkstelling van uw vader bewijzen op geen enkele manier de problemen die uw familie daardoor zou hebben ondervonden. Bovendien zijn de documenten bijna tien jaar oud en kunnen zij dus bezwaarlijk aantonen dat hij recent voor het NDS actief was. Het CGVS merkt trouwens op dat uw vader er zelfs niet in uniform op te zien is. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan – Corruptie en valse documenten” van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Dit argument geldt ook voor de dreigbrief die u neerlegt. Bijgevolg is de bewijswaarde van de documenten die u voorlegt bijzonder relatief. Voorts bewijst u ook op geen enkele manier een band te hebben met de man die op de documenten van NDS wordt vermeld en afgebeeld en waarvan u beweert dat hij uw vader is. De taskara die deze persoon zou toebehoren, bewijst nog niet dat u zijn zoon bent. Wat dit betreft, dient te worden opgemerkt dat uw eigen taskara waarop de naam van deze persoon eveneens vermeld wordt, een ongeloofwaardig document is gebleken.”*

Daar waar verzoekende partij verwerende partij nog verwijt geen onderzoeksdaden te hebben gesteld naar de NDS-documenten die zij bijbracht, bemerkt de Raad evenwel dat er bij de commissaris-generaal slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het relaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is, kan niet worden ingezien waarom de commissaris-generaal verdere onderzoeksdaden diende te stellen naar de NDS-documenten.

2.2.9.1. Wat betreft de bemerking in de bestreden beslissing dat verzoekende partij ook over de vervolgingsfeiten bijzonder weinig informatie aanlevert en zelf geen enkel document of videofragment hierover aanlevert, meent verzoekende partij dat verwerende partij voorbijgaat aan het feit dat verwerende partij met behulp van haar verklaringen zelf via online nieuwsbronnen hierover informatie heeft kunnen vinden. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij tevens verschillende internetartikelen over de zelfmoordaanslag en de arrestaties (bijlage 2) en een rapport waarin de zelfmoordaanslag vermeld wordt (bijlage 3). Er wordt dan ook afdoende aangetoond dat haar asielaanvraag op waarheid berust. Het is verder voor verzoekende partij een raadsel hoe zij over dit incident nog meer informatie zou kunnen hebben, nu zij zelf niet betrokken was bij het onderzoek van de aanslag. Ten slotte bemerkt verzoekende partij nog dat nergens in de nieuwsberichten de datum van de arrestaties concreet vermeld wordt en dat het dan ook niet vaststaat dat deze eind november 2015 plaatsvonden. Er blijkt dan ook nergens uit dat haar verklaring dat deze arrestaties plaatsvonden zeven of acht dagen na de aanslag op het districtscentrum van Paghman en haar verklaring dat zij een maand onderweg is geweest voordat zij op 16 december 2015 een asielaanvraag deed in België ongeloofwaardig zouden zijn.

2.2.9.2. De Raad wijst er evenwel vooreerst op dat, gezien de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust, het wel degelijk opmerkelijk is dat verzoekende partij, die nochtans meerdere keren aangeeft dat alle informatie over de aanslag en de arrestaties op het nieuws op televisie kan worden gezien, zelf geen enkel document of videofragment hierover aanlevert.

Dit duidt op een desinteresse in hoofde van verzoekende partij, wat de geloofwaardigheid van haar bewering dat haar vader betrokken zou zijn geweest bij het onderzoek naar de aanslag en bij de arrestatie en omwille hiervan bedreigd werd danig ondergraaft. Het achteraf bijbrengen van nieuwsartikelen en een rapport die hierop betrekking hebben (bijlagen 2 en 3) doet aan deze vaststelling geen enkele afbreuk.

Bovendien duidt de Raad erop dat door verwerende partij tevens wordt vastgesteld dat verzoekende partij zowel wat betreft de aanslag als de arrestatie nauwelijks informatie kan aanleveren over wat er juist gebeurd is. Waar verzoekende partij in dit verband in haar verzoekschrift opmerkt dat zij niet inziet hoe zij hierover nog meer informatie zou kunnen hebben, nu zij niet bij het onderzoek betrokken was, wijst de Raad erop dat deze informatie gewoon terug te vinden is in de online nieuwsbronnen die door verwerende partij hierover werden gevonden. Dat verzoekende partij deze zaken over de aanslag en de arrestaties niet weet, terwijl deze gebeurtenissen nochtans de kern van haar asielrelaas raken daar haar vader bedreigd zou zijn omwille van zijn onderzoek naar de aanslag en de arrestaties die hij verrichtte, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

Voorts meent de Raad dat uit het gegeven dat verschillende nieuwsberichten, die allen gepubliceerd werden op 26 november 2015 (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, delen 6 en 7), rapporteren dat de NDS vier leden van Daesh heeft gearresteerd, zonder hierbij uitdrukkelijk de datum van deze arrestatie te vermelden, afgeleid kan worden dat deze arrestaties kort voor de publicatie van deze nieuwsberichten plaatsvonden en derhalve pas eind november 2015 zijn gebeurd, dus meer dan twee maanden later en zeker meer dan de zeven of acht dagen na de aanslag op het districtscentrum van Paghman die verzoekende partij vermeldt. Ook de door verzoekende partij bijgebrachte internetartikelen in verband met deze arrestaties (bijlage 2 van het verzoekschrift) dateren van 26 november 2015 en er blijkt nergens uit dat deze arrestaties reeds veel eerder zouden hebben plaatsgevonden. Nu duidelijk blijkt dat deze arrestaties pas eind november 2015 plaatsvonden, blijft ook de motivering in de bestreden beslissing dat dit inhoudt dat verzoekende partij Afghanistan verlaten zou hebben vooraleer deze gebeurtenissen zich hebben afgespeeld onverminderd overeind.

Ten slotte stelt de Raad nog vast dat uit de door verzoekende partij bijgebrachte nieuwsberichten (bijlage 2 van het verzoekschrift) en het door haar aangebrachte rapport (bijlage 3 van het verzoekschrift) slechts de aanslag op het districtshuis van Paghman en de arrestaties van vier leden van Daesh blijkt, gebeurtenissen die niet betwist worden. De betrokkenheid van de vader van verzoekende partij bij het onderzoek naar deze aanslag en bij deze arrestaties blijkt hieruit evenwel op geen enkele manier.

2.2.10.1. In verband met de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij op het Commissariaat-generaal, enerzijds, en haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen zoals opgetekend op de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV), anderzijds, bemerkt verzoekende partij vooreerst dat rekening gehouden moet worden met het feit dat zij getraumatiseerd is. Waar gesteld wordt dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet gesproken heeft over de Taliban die naar haar op zoek zouden zijn, wordt bovendien voorbijgegaan aan de inhoud van het administratief dossier. Immers blijkt uit de fiche NBMV dat zij melding gemaakt heeft van Daesh.

2.2.10.2. Waar verzoekende partij stelt dat rekening gehouden moet worden met het feit dat zij getraumatiseerd is, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geen enkele melding gemaakt heeft van het feit dat haar psychische gezondheidstoestand haar ervan zou weerhouden coherente en consistente verklaringen af te leggen. Daarenboven toont zij niet concreet door middel van medische of psychiatrische attesten aan dat deze beweerde traumatische ervaringen haar niet in staat zouden stellen om accurate verklaringen af te leggen.

Voorts bemerkt de Raad dat, daar waar verzoekende partij tracht aan te tonen dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk melding maakte van de Taliban die naar haar op zoek zouden zijn, verzoekende partij in de fiche NBMV slechts beknopt stelde Afghanistan te hebben verlaten omwille van *“Daesh, zelfmoordaanslag in school. Vader werkte bij veiligheidsdiensten & zocht daders. Verdween samen met broer na dreigementen. Oom vreesde voor leven betrokkene”* (administratief dossier, stuk 12, fiche NBMV). Ook bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte verzoekende partij enkel melding van de bedreigingen en aanslagen ten aanzien van haar vader en de verdwijning van haar vader en broer (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, punt 3.5). Verzoekende partij maakte er evenwel geen enkel gewag van dat de Taliban na de verdwijning van haar

vader en broer specifiek naar haar op zoek waren en een bezoek hadden gebracht aan haar huis, hetgeen nochtans de eigenlijke aanleiding zou zijn geweest voor haar om Afghanistan te verlaten zo blijkt uit haar latere verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 21/02/2017, p. 10-11). De vaststelling dat verzoekende partij dit essentieel element in haar asielrelaas niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

2.2.11.1. Aangaande de bemerking in de bestreden beslissing dat zij ook over het verdere verloop van haar asielrelaas onduidelijke verklaringen aflegt, voert verzoekende partij aan dat de bewering dat zij niet zou weten of haar familie nog bedreigingen heeft ontvangen niet correct is. Immers blijkt uit het gehoorverslag dat verzoekende partij aangegeven heeft dat 'de jongens in het dorp' komen vragen naar haar, hetgeen wijst op een *"aangevoelde bedreiging"*. Voorts blijkt uit haar verklaringen tijdens haar gehoor dat haar moeder soms bij haar oom verblijft en soms thuis, hetgeen tevens duidt op een gevoel van onveiligheid.

2.2.11.2. De Raad wijst er evenwel op dat uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar gehoor duidelijk blijkt dat de *"jongens in het dorp"* die nog naar haar zouden vragen geenszins de personen die haar bedreigen zijn, nu zij specificeerde dat sommige van hen haar klasgenoten zijn (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 21/02/2017, p. 20). Wanneer de *protection officer* vervolgens opmerkt dat dit niet is wat bedoeld werd en dat bedoeld wordt of de mensen die haar bedreigden nog naar haar kwamen vragen, verklaart verzoekende partij dit niet te weten en dat haar moeder haar vertelde dat er niets meer was gebeurd (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 21/02/2017, p. 20-21). Verwerende partij merkt dienaangaande terecht op dat het niet aannemelijk is dat de moeder van verzoekende partij gruwelijke details over de zogezegde dood van de broer en vader van verzoekende partij zou communiceren maar eventuele bedreigingen aan haar adres onvermeld zou laten. De onduidelijke verklaringen van verzoekende partij over het verdere verloop van haar asielrelaas doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

2.2.12. Wat nog het betoog van verzoekende partij betreft dat verwerende partij *"haar geloofwaardigheidsbeoordeling niet op enig materieel bewijs, niet op COI, niet op reële feiten (baseert), enkel op buikgevoel, waarbij ze een aantal vervolgingsfeiten en elementen 'opmerkelijk, vreemd en ongeloofwaardig' acht"*, stelt de Raad evenwel vast dat verwerende partij alle door verzoekende partij aangegeven feiten en elementen heeft onderzocht en op omstandige wijze heeft uiteengezet waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij weergegeven asielmotieven. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partij aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.18. – en dat er geenszins sprake is van een *"geloofwaardigheidsbeoordeling"* die *"enkel op buikgevoel"* is gebaseerd.

2.2.13. Betreffende de door verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonde dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door verzoekende partij neergelegde documenten. De Raad wenst in dit verband eveneens te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.18..

2.2.14. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 57/7ter (sedert 1 september 2013 artikel 48/6) van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *"de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd"*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

2.2.15. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 57/7bis (sedert 1 september 2013 artikel 48/7) van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade onderging een aanwijzing vormt

voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.16. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.17. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verwerende partij dienaangaande in de bestreden beslissing terecht als volgt motiveert: *“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.*

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact

van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflict gerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.” Deze analyse wordt bovendien bevestigd door de recentere “COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province” van 25 april 2017 die door verwerende partij per aanvullende nota wordt bijgebracht (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

In onderhavig verzoekschrift slaagt verzoekende partij er niet in een ander licht te laten schijnen op de hiervoor geciteerde analyse. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij een rapport van 19 december 2016 (bijlage 4), stellende dat hieruit blijkt dat het district Paghman toch onveilig is en ook wordt vermeld als regio waar ‘armed clashes’ plaatsvinden. De Raad stelt evenwel vast dat de door verzoekende partij bijgebrachte informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul is gesteund en slechts de motivering in de bestreden beslissing bevestigt dat het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden doelgericht van aard is, dat het geweld hoofdzakelijk de vorm aanneemt van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen en dat er daarnaast in de provincie, net zoals in de hoofdstad Kabul, aanslagen plaatsvinden tegen “high profile” doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden. Waar verzoekende partij daarnaast verwijst naar de moeilijke omstandigheden waarin vluchtelingen bij terugkeer naar Afghanistan terechtkomen, stelt de Raad vast dat dit betoog geen afbreuk doet aan het voorgaande, gezien verzoekende partij gelet op haar persoonlijke situatie, niet aannemelijk maakt dat zij daar in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Er zijn naar het oordeel van de Raad in casu dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoekende partij bij terugkeer naar de provincie Kabul, vanwaar zij afkomstig is, in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen. De Raad wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet) bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Zoals hoger blijkt, zijn er in het dossier van verzoekende partij geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofde suggereren.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.18. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn

beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 21 februari 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Dari en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.19. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.20. Waar verzoekende partij ter terechtzitting kleurenkopieën neerlegt van de werkbadge van haar vader bij de NDS en van diens wapenkaart, samen met een enveloppe oordeelt de Raad dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Uit de enveloppe blijkt enkel dat aan verzoekende partij iets werd opgestuurd.

2.2.21. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT